

BỨC TƯỜNG

CUỐI cùng nàng nói, bằng một giọng thật bình thản, gần như chán nản :

— Nếu thế, vai trò của em trong vụ này là gì hả Alec ?

— Anh chỉ có thể phỏng đoán, qua những gì anh biết và những gì Mundt nói với anh trước khi mình đi. Fiedler đã nghi ngờ Mundt, nghi ngờ ngay từ khi Mundt trở về từ Anh Quốc ; y nghĩ rằng Mundt đang chơi trò gián điệp nhị trùng. Lẽ dĩ nhiên y ghét Mundt — sao lại không — nhưng y cũng có lý : Mundt là người của Luân đôn. Fiedler quá mạnh, một mình Mundt trừ y không nổi nên Luân đôn quyết định làm việc đó cho Mundt. Anh có thể hình dung họ nghĩ ra kế hoạch như thế nào, thật đúng sách vở. Anh có thể hình dung bọn họ ngồi chung quanh một chiếc lò sưởi tại một trong những hội quán sang trọng của họ. Họ biết rằng chỉ loại trừ Fiedler mà thôi cũng vô ích — rất có thể y đã kể cho bọn bè nghe, đã cho phổ biến những lời tố cáo : họ cần phải loại trừ hẳn mối nghi ngờ. Phục hồi uy tín một cách công khai, đó mới chính là việc họ xếp đặt cho Mundt.

Chàng lẩn ra lẩn đường bên trái đề qua mặt một chiếc cam không chở hàng. Trong lúc chàng đang qua mặt

thì bắt thầu chiếc cam nhông trườn tới trước mặt chàng, nên chàng phải đạp mạnh thẳng trên con đường lồi lõm để tránh đâm vào hàng rào bên trái.

Chàng đơn giản bảo :

— Họ nhờ anh cho Mundt vào trông, họ nói cần phải giết y, và anh nhảy vào cuộc Đây là công tác cuối cùng của anh. Thế là anh trở nên hư hỏng, và đâm mạnh vào mặt anh chàng chủ tiệm tạp hóa. Em đã biết tất cả những chuyện đó.

Ning trầm tĩnh hỏi :

— Và làm tình nữa chứ ?

Leamas lắc đầu, rồi tiếp :

— Nhưng, em nên biết, đây mới là điểm chính yếu : Mundt biết hết, y biết rõ toàn thể kế hoạch ; cùng với Fiedler, y cho người bắt anh Rồi y đề cho Fiedler hoành hành, bởi vì y biết thế nào Fiedler cũng tự đứt đầu vào trông. Công việc của anh là làm cho bọn chúng tin vào một sự thực : Mundt là một điệp viên của Anh Quốc.

Chàng ngập ngừng.

— Công việc của em là làm sao cho chúng quay lại nghi ngờ anh. Fiedler bị xử bắn và Mundt được cứu thoát khỏi một âm mưu của Phát-xít. Đó là nguyên tắc cũ mèm của tình yêu lúc được phục hồi.

Liz kêu lên :

— Nhưng sao họ biết được về em; sao họ có thể biết mình sẽ gặp nhau ? Trời ơi, Alec, không lẽ họ còn có thể biết khi nào người ta yêu nhau nữa sao ?

— Điều đó không quan trọng — chuyện không tùy

thuộc vào đó. Họ đã chọn em bởi vì em trẻ đẹp và ở trong Đảng, bởi vì họ biết em sẽ đến Đức Quốc nếu được mời. Chính anh chàng tên Pitt ở Phòng Nhân Công đã giới thiệu anh đến thư viện, họ biết anh sẽ làm việc tại đó. Anh đoán Pitt đã làm cho Cơ Sở trong thời chiến tranh và họ đã lo lót hẳn. Họ chỉ cần đề em và anh tiếp xúc với nhau, cho dù chỉ một ngày, điều đó không quan trọng, rồi sau đó họ có thể đến thăm em, gửi tiền cho em làm hộ như giữa đôi bên có chuyện gì, mặc dầu thật ra không có gì cả, em hiểu không ? Làm bộ như có một lý tưởng nào đó. Điều cụ thể duy nhất là san khi cho mình gặp nhau, họ sẽ gửi tiền cho em tựa hồ theo lời yêu cầu của anh. Quả thật, mình đã khiến cho công việc của họ thêm dễ dàng..

— Phải, mình đã làm theo đúng ý của họ.

Đoạn nàng nói tiếp :

— Alec, em cảm thấy như nhuốc, như một con ngựa cái bị đưa đi dụ dục.

Leamas lặng thinh, trong lúc Liz vẫn tiếp tục :

— Lương tâm của sở anh có được thư thái không, khi đi khai thác... một người trong Đảng, thay vì dùng một người nào khác ?

Leamas nói :

— Có lẽ. Thật ra họ không nghi đến những góc cạnh đó. Họ chỉ nhắm chủ đích có lợi cho công tác.

— Lẽ ra em vẫn còn ở lại trong nhà tù đó, phải không ? Đó chính là điều Mundt mong muốn mà ? Y phải thấy như thế này là quá mạo hiểm — có lẽ em đã nghe

quá nhiều đoán biết quá nhiều. Dầu sao, Fiedler là kẻ vô tội kìa mà ? Nhưng hẳn lại là người Do-thái.

Nàng tiếp, giọng đầy khích động :

— Vì vậy không phải là chuyện quan trọng cho lắm, chứ gì ?

Leamas chặn lời nàng :

— Thôi mà ! Anh xin em !

— Thật kỳ lạ vì Mundt đã đề cho em đi, dù y đã thương thảo với anh.

Nàng có vẻ trầm ngâm.

— Bây giờ em là một mối nguy, phải không ? Em muốn nói khi mình về Anh Quốc : một đảng viên mà lại biết tất cả chuyện này... Y đề cho em đi thật không hợp lý một chút nào.

Leamas trả lời :

— Anh có cảm tưởng y sẽ dùng sự tẩu thoát của mình để chứng tỏ với Chủ Tịch Đoàn rằng còn những Fiedler khác trong cơ quan của y cần phải bị triệt hạ.

— Và những người Do-thái khác ?

Leamas trả lời một cách lạnh nhạt :

— Y lại có thêm cơ hội củng cố địa vị.

— Bằng cách giết thêm những người vô tội ? Hình như điều đó không làm cho anh áy náy bao nhiêu.

— Dĩ nhiên là anh áy náy. Nó khiến anh muốn phát bệnh vì nhục nhã và tức giận và... Nhưng anh đã được nuôi dưỡng trong một tinh thần khác, anh không thể nhìn mọi sự toàn một màu trắng hay đen. Những kẻ chơi trò này đều phải chịu mạo hiểm. Fiedler đã thua và

Mundt đã thắng. Luân-đôn đã thắng—đó là điểm chính yếu. Thật là một điệp vụ như nhuốc, thối tha. Nhưng nó thành công, và đó là quy luật duy nhất.

Trong lúc nói, chàng dần dần lên giọng, cho tới cuối cùng chàng gần như hét vang.

Liz cũng lớn tiếng :

— Anh đang cố tự thuyết phục mình. Họ đã hành động một cách ác độc. Sao anh có thể đang tâm giết Fiedler ? Alec, y là người tốt; em biết chắc. Còn Mundt...

Leamas vặn lại một cách phũ phàng :

— Em còn phàn nàn nổi gì nữa ? Đảng của em luôn luôn ở trong tình trạng chiến tranh mà ? Với chủ thuyết hy sinh cá nhân cho tập thể. Thực tế của xã hội chủ nghĩa là : đánh nhau suốt ngày đêm—chiến đấu không ngừng, có phải vậy không ? Ít nhất em hãy còn sống sót. Anh chưa hề nghe người Cộng-Sản thuyết giảng về sự bất khả xâm phạm của nhân mạng có lẽ anh đã hiểu sai.

Chàng nói thêm một cách mỉa mai :

— Anh đồng ý, phải, anh đồng ý rằng rất có thể em đã bị tán mạng. Điều đó đã được tính toán từ trước. Mundt là một gã tàn độc, y thấy rõ dễ cho em sống không ích lợi một chút nào. Lời hứa của y—anh đoán y đã hứa sẽ tìm đủ mọi cách để giúp em—không có giá trị gì nhiều. Vì vậy em có thể chết—hôm nay, năm sau hoặc hai chục năm nữa—trong một nhà tù trên thiên đường của giới công nhân. Và anh có lẽ cũng thế. Nhưng anh nhớ đừng như Đảng của em nhắm hủy diệt trọn

một giai cấp. Hay là anh hiểu sai

Rút một gói thuốc lá trong túi áo ra, chàng đưa cho nàng hai điếu, cùng một hộp quẹt. Mấy ngón tay của nàng run rẩy trong lúc nàng châm lửa và đưa một điếu lại cho Leamas. Nàng hỏi :

— Anh đã nghiên cứu kỹ vấn đề, phải không ?

Leamas vẫn nói :

— Mình đã tình cờ ráp vừa đúng khuôn, anh rất tiếc. Anh cũng lấy làm tiếc cho những người khác—những kẻ vừa đúng với khuôn. Nhưng, Liz à, em chớ nên than phiền về những điều kiện quá tàn nhẫn, vì đó là những điều kiện của Đảng. Vốn ít lời nhiều. Hy sinh một người để cho nhiều người khác được hưởng lợi. Em biết như thế thì không được đẹp đẻ gì, khi chọn người để hy sinh—biến con người thành những công cụ.

Nàng lắng nghe trong bóng tối. Trong một lúc lâu, nàng gần như không ý thức được gì ngoại trừ con đường đang nhòa biển trước mắt, và nỗi kinh hoàng âm ỉ trong tâm trí. Cuối cùng nàng lên tiếng :

— Nhưng họ đề cho em yêu anh. Và anh đã đề cho em tin tưởng ở anh và yêu anh.

Leamas đáp không thương xót :

Họ đã lợi dụng mình. Họ đã bịp cả hai đứa mình bởi vì đó là điều cần thiết. Đó là cách duy nhất. Chắc em thấy Fiedler đã gần đến đích ? Mundt đã suýt bị tóm đầu, em không hiểu thế sao ?

Liz bắt thần la lớn :

— Sao anh có thể lật ngược chuyện đời như vậy ?

Fiedler rất tử tế và đứng đắn. Y chỉ làm nhiệm vụ của y, và bây giờ anh đã ám sát y. Mundt là một điệp viên và là một tên phản bội, thế mà anh lại che chở cho y. Mundt là một tên Quốc-xã, anh biết chứ? Y thù ghét người Do-thái. Anh ở về phe nào? Sao anh có thể...

Feamas gắt:

— Chỉ có một quy luật cho trò chơi mình đang tham dự. Mundt là người của họ; y đã đưa cho họ những gì họ cần. Điều đó dễ hiểu quá mà? Chủ nghĩa Lenin chủ trương tùy nghi liên minh giai đoạn. Em tưởng bọn điệp viên là gì: là các nhà tu hành, các vị thần thánh và các người tử vì đạo hay sao? Họ chỉ là một lũ tồi tệ, những thằng ngốc vênh vang, những tên bội phản nữa. Phải, đủ hạng người ngòm: lại cái, bạo dâm, nghiện ngập, những kẻ chơi trò cao-bồi với mọi da đỏ để đánh bóng cuộc sống ung thối của chúng. Em tưởng họ ngồi như những sư cụ ở Luân-đôn, cân nhắc những chuyện tốt xấu hay sao? Nếu có thể chắc anh đã giết Mundt, anh tóm y chịu không nổi. Nhưng bây giờ thì chưa được. Họ đang cần đến y để cho đám quần chúng dẫn độn lớn lao mà em ngưỡng mộ có thể ngủ yên trên giường ban đêm. Họ cần y vì sự an bình của những kẻ tầm thường, hòa nhã như em và anh.

— Nhưng còn Fiedler... anh không cảm thấy gì về y sao?

Feamas trả lời;

— Đây là một cuộc chiến. Nó linh động nhưng không thú vị nó diễn ra trên một bình diện tí hon, trong một tầm rất gần, anh nhìn nhận điều đó. Tuy nhiên, nó

chẳng có nghĩa lý gì, chẳng là gì so với những cuộc chiến tranh khác — cuộc chiến vừa qua hay sắp đến.

Liz khê bảo :

— Trời ơi. Anh không hiểu. Anh không muốn hiểu. Anh đang cố tự thuyết phục. Việc họ đang làm còn đáng kinh hãi hơn nữa : tìm nhân tính nơi con người. Ở em và bất cứ ai mà họ xử dụng, biến nó thành một thứ vũ khí, rồi dùng nó để hãm hại, để giết người...

Leamas kêu lên :

— Lạy Chúa ! Con người đã làm được những gì khác từ khi thế giới tạo lập ? Em nên hiểu anh không tin gì cả — không tin cả sự tàn hoại hoặc hỗn loạn. Anh chán ngấy, chán ngấy chuyện chém giết nhưng anh thấy họ không thể làm khác hơn. Họ không thuyết pháp; họ không đứng trên bục hay trên khán đài để bảo ta chiến đấu cho Hòa Bình, cho Thượng Đế hay cho bất cứ gì đi nữa. Họ là những kẻ đáng thương đang cố kềm giữ cho những chủ thuyết khỏi cẩu xé tàn sát nhau.

Liz tỏ vẻ tuyệt vọng :

— Anh lắm, họ tàn độc hơn tất cả những người như mình.

Leamas giận dữ hỏi :

— Bởi vì anh đã làm tình với em khi em tưởng anh là một tên lang thang chứ gì ?

Liz trả lời :

— Bởi vì họ khinh thường tất cả, khinh thường những gì trung thực và tốt đẹp, khinh thường tình yêu, khinh thường...

Leamas bỗng chan nản nhàu nhận :

— Phải. Đó là cái giá họ phải trả : họ khinh thường cả Thượng Đế lẫn Karl Marx cùng một lúc. Nếu ý em muốn nói như thế.

Liz nói tiếp :

— Nó khiến anh chẳng khác gì Mundt và bọn người kia... Em phải nhìn nhận em là người bị đá qua đá lại. Bị đá bởi họ, và bởi anh nữa vì anh đã không thêm lưu ý. Chỉ có Fiedler là không... Nhưng cả bọn còn lại của anh... tất cả đều coi em như... không ra gì... chỉ như một thứ tiền bạc đề tiêu xài... Alec, bọn anh đều giống hệt nhau.

Chàng nói một cách khô sở :

— Trời ơi, Liz, em hãy tin anh. Anh ghét chuyện đó, anh ghét mọi thứ đó, anh chán quá rồi. Nhưng đời là thế, nhân loại đều điên khùng. Mình chỉ là những kẻ không đáng kể... nhưng dẫu dẫu cũng vậy, thiên hạ nếu không bịp thì lại bị lừa, mọi cuộc sống đều không ra gì người ta bị bắn và bị tù, cả những đoàn thể những giai cấp bị hy sinh một cách vô ích. Còn em, Đảng của em — ai mà không biết nó được xây dựng trên thân xác của những con người bình thường. Em chưa bao giờ trông thấy cảnh người chết như anh đã thấy, Liz à...

Trong lúc chàng nói, Liz nhớ lại cái sân nhà tù hắc ám và lời người đàn bà cai ngục, « Đây là nhà tù dành cho những kẻ làm chậm bước tiến chung, cho những kẻ nghĩ rằng mình có quyền sai lầm ».

Leamas đột nhiên có vẻ khản trương, chăm chú nhìn qua khung kính chắn gió. Trong ánh đèn pha của chiếc xe

Liz chợt nhận ra một bóng người đang đứng giữa đường. Trong tay y là một cây đèn pin nhỏ và y chớp tắt liên hồi trong lúc chiếc xe lại gần. Leamas thì thầm :

— Đúng y rồi.

Chàng liền tắt đèn và máy, để cho chiếc xe theo đà chạy lặng lẽ về phía trước. Trong lúc tới gần, Leamas ngả người ra sau và mở cửa sau.

Liz không quay lại nhìn y khi y lên xe. Nàng đang dăm dăm nhìn về phía trước, dọc theo con đường sau bức màn mưa.

Gã đàn ông nói bằng một giọng căng thẳng, đầy sợ hãi :

— Anh cứ chạy đúng ba mươi cây số giờ. Tôi sẽ chỉ đường cho anh. Khi mình đến nơi, anh phải xuống xe và chạy tới Bức Tường. Đèn chiếu sẽ rọi ngay chỗ anh phải trèo. Anh hãy đứng yên trong ánh đèn. Khi luồng ánh sáng xoay đi chỗ khác, anh mới khởi sự trèo. Anh sẽ có chín mươi giây để leo qua. Anh qua trước, rồi cô gái sẽ theo sau. Ở phần dưới đã có sẵn mấy nấc thang bằng sắt—sau đó anh phải cố hết sức tự rút người lên. Anh sẽ ngồi trên đầu tường và kéo cô gái lên. Anh hiểu chứ ?

Leama bảo :

— Chúng tôi hiểu. Mình còn bao lâu nữa ?

— Nếu anh lái đúng ba mươi cây số giờ thì độ chín phút nữa mình sẽ đến nơi. Đèn chiếu sẽ rọi lên Bức Tường đúng một giờ năm phút. Họ có thể cho anh chín mươi giây. Không thể nhiều hơn.

Leamas hỏi :

— Sau chín mươi giây đó sẽ có gì xảy ra ?

Gã đàn ông nhắc lại :

— Họ chỉ có thể cho anh chín mươi giây; nếu hơn nữa sẽ rất nguy hiểm. Chỉ có một đội lính gác được chỉ thị. Họ tưởng rằng anh xâm nhập qua Tây Bá-linh. Họ đã nhận lệnh không được tỏ ra quá dễ dàng. Chín mươi giây là đủ.

Leamas lạnh nhạt nói :

— Tôi cũng hy vọng như thế. Anh định giờ giấc như thế nào ?

Gã đàn ông đáp :

— Tôi đã so đồng hồ với viên trung sĩ chỉ huy đội lính gác.

Một ánh đèn lóe sáng rồi tắt ngay ở phía sau xe, Gã đàn ông cho hay :

— Lúc này là 12 giờ 48 phút. Mình phải đi đúng một giờ kém năm. Còn phải đợi bảy phút.

Họ ngồi trong một im lặng hoàn toàn, chỉ có tiếng mưa rơi trên nui xe. Con đường trải đá chạy dài trước mặt, cách khoảng một trăm thước mới có một ngọn đèn vàng vọt. Khắp chung quanh không có một bóng người thấp thoáng. Trên đầu họ nền trời được soi lờ mờ bằng những vạch ánh sáng thiếu tự nhiên. Thỉnh thoảng luồng sáng của một ngọn đèn chiếu lóe lên, rồi lại biến mất. Đằng và phía bên trái Leamas chợt trông thấy một lần sáng khi lên khi xuống ngay trên đường chân trời, cường độ thay đổi một cách đều đặn, tựa hồ nơi đó đang có một đám cháy. Chàng chỉ tay về phía đó và hỏi :

— Gì vậy ?

Gã đàn ông trả lời ;

— Sở Thông Tin. Một giàn đèn, rọi các đầu đề tin tức vào Đông Bá- linh.

Leamas lăm băm ;

— Thì ra thế.

Lúc đó họ đã gần đến cuối đường. Gã đàn ông nói tiếp :

— Không có chuyện quay trở lại. Y đã nói cho anh biết rồi chứ ?

Leamas đáp :

— Tôi hiểu.

— Nếu có chuyện gì trục trặc — nếu anh té hoặc bị thương — anh cũng đừng quay lại. Trong khoảng trống gần Bức Tường hề trông thấy ai là người ta báo liền. Anh bắt buộc phải trèo qua.

Leamas nhắc lại :

— Chúng tôi hiểu, y đã cho tôi hay.

— Ngay lúc anh xuống xe là đã ở trong khoảng đất trống.

Leamas gắt :

— Chúng tôi biết rồi Bây giờ anh hãy im đi.

Rồi chàng hỏi tiếp :

— Anh có lấy xe về không ?

Gã đàn ông trả lời :

— Ngay sau khi anh xuống xe, tôi sẽ lái đi. Như vậy cũng nguy hiểm cho tôi lắm.

Leamas lạnh nhạt bảo :

— Đáng tiếc.

Im lặng lại buông xuống. Rồi Leamas hỏi:

— Anh có một khẩu súng không?

Gã đàn ông nói ngay:

— Có nhưng tôi không thể đưa cho anh: y đã bảo tôi không được đưa cho anh... y nói trước sau gì anh cũng sẽ hỏi.

Leamas cười nhẹ:

— Tôi đã đoán trước.

Leamas mở máy. Với một tiếng ồn như dây ấp con đường, chiếc xe từ từ chạy tới.

Họ chạy được chừng ba trăm thước thì gã đàn ông thì thăm một cách kích động:

— Rẽ về phía tay phải, rồi quẹo trái.

Họ ngoặt vào một con đường hẹp nằm ngang. Có nhiều sạp hàng bỏ trống dọc theo hai bên, chỉ chừa một khoảng vừa đủ cho một chiếc xe chạy qua.

— Bây giờ lại quẹo trái!

Họ lại quanh xe thật nhanh, lần này chạy giữa hai tòa nhà cao, như đang tiến vào một ngõ cụt. Có quần áo phơi ngang đường và Liz băn khoăn không biết có thể lòn qua phía dưới hay không. Trong lúc họ tới gần chỗ có vẻ là một lối đường cụt, gã đàn ông lại nói:

— Quẹo trái nữa— cứ chạy theo lối đi này.

Leamas liền leo lên bờ lề và chạy vào một con đường mòn khá rộng, bên trái có một hàng rào hư nát, và bên phải là một ngôi cao ốc không có cửa sổ. Họ nghe một tiếng la đâu đó ở trên đầu giọng một người đàn bà, và Lea-

mas khê gắt : «Ồ, cảm miệng đi ! trong lúc chàng loạng quạng quẹo xe về bên phải và gần như đến ngay một con đường cái. Chàng hỏi :

— Lối nào ?

— Chạy thẳng... qua khỏi tiệm thuốc... ở giữa tiệm thuốc và bưu cục... đây rồi !

Gã đàn ông đang ngã người tới trước đến nỗi mặt y ngang với mặt họ Y vươn cánh tay qua khỏi Leamas để chỉ đường. đầu ngón tay dí lên mặt kính trước. Leamas rít lên :

— Lui lại. Cắt tay đi. Tôi làm sao có thể thấy đường nếu anh cứ chỉ trở lung tung như vậy.

Gài số một, chàng lái xe vọt qua con đường rộng. Liếc mắt về bên trái, chàng sững sốt thoảng trông thấy Cổng Brandenburg cách xa chừng ba trăm thước, và đám quân xa âm hiềm ngay dưới chân cổng.

Leamas bỗng hỏi :

— Mình đang đi đâu ?

— Gần đến rồi. Bây giờ anh hãy chạy chậm chậm... Bên trái, bên trái, chạy qua bên trái.

Nghe tiếng y kêu, Leamas vội vàng bẻ quặt tay lái vừa kịp và họ qua một cổng tò vò vào một cái sân. Phần nửa các cửa sổ đã bị mất hoặc bị bít lại bằng ván. Nhiều khung cửa tối tăm như những cái miệng đang há hốc ra với họ. Ở cuối sân là một cánh cổng đã được mở sẵn.

Gã đàn ông khê bảo bằng một giọng hối hả trong bóng tối :

— Chạy qua cổng đó, rồi quẹo ngay bên mặt. Anh sẽ

thấy một ngọn đèn đường ở bên mặt. Ngọn đèn kế đó đã bị bể. Khi đến ngọn thứ hai này, anh hãy tắt máy và cho xe theo đà chạy tới một vòi nước cứu hỏa. Chính chỗ đó.

— Sao anh không tự lái lấy ?

— Y bảo anh phải lái xe, như thế sẽ đỡ nguy hiểm hơn.

Họ qua cổng và quẹo gấp về phía tay mặt, chạy vào một con đường phố chật hẹp và tối om.

— Tắt đèn !

Leamas liền tắt đèn xe, lái từ từ tới ngọn đèn đường thứ nhất. Về phía trước, họ có thể trông thấy ngọn thứ hai không cháy sáng. Tắt máy chiếc xe lặng lẽ lăn bánh qua khỏi trụ đèn độ chừng hai chục thước thì họ cùng nhận thấy bóng dáng lờ mờ của vòi nước cứu hỏa. Leamas đạp thắng và chiếc xe nhẹ nhàng ngừng lại.

Leamas thì thầm hỏi :

— Mình đang ở đâu đây ? Có phải mình đã qua khỏi Leninallee ?

— Greifswalder Strasse. Rồi mình đã quẹo về hướng Bắc. Mình hiện ở phía Bắc Bernauerstrasse.

— Pankow ?

— Gần đó. Xem kìa.

Gã đàn ông chỉ tay về phía một con đường ngang bên trái. Ở cuối đường họ trông thấy một khoảng tường màu nâu xám trong ánh đèn một mối. Trên đầu tường giăng ba cuộn kẽm gai.

— Cô gái làm sao qua được rào kẽm gai ?

— Nơi anh trèo qua kẽm gai đã được cắt bỏ. Đã

có sẵn một khoảng hở nhỏ. Anh chỉ có một phút để đến chân tường. Chào anh.

Họ ra khỏi xe, cả ba người. Leamas nắm cánh tay Liz, và nàng dang ra tựa hồ chàng đã làm cho nàng đau đớn.

Gã người Đức lại nói :

— Chào hai người.

Leamas khẽ bảo y :

— Anh đừng nổ máy xe trước khi chúng tôi qua được bên kia.

Liz nhìn gã người Đức một lúc trong ánh sáng yếu ớt. Nàng trông thấy một khuôn mặt đầy lo âu hầy còn trẻ, bộ mặt của một gã thiếu niên cố tỏ ra can đảm. Nàng lên tiếng :

— Chào anh.

Nàng gỡ tay ra và theo Leamas băng qua đường đi vào con đường hẹp dẫn tới bức tường.

Trong lúc tiến vào con đường phố này, họ nghe tiếng chiếc xe nổ máy ở sau lưng, rồi chiếc xe quay lui và chạy về hướng họ đã đến.

Leamas vừa liếc nhìn về phía chiếc xe đang chạy trốn, vừa lầm lẫm :

— Tên khốn nạn đã rút thang.

Liz không nghe rõ chàng nói gì.